

Могила Довбуша

Олесь Бабій

А все ж ти наш віщун народного пориву,
Що вхопить знов колись за косу і топір.
Ти проблиск тих вогнів мужицьких бунтів, гніву,
Що тліє край колиб, ось тут, у нетрях гір.

Ти предитеча тих, що в тюрмах умирали,
В нерівній боротьбі, від тифу в шпиталях,
Предвісник паліїв, що іскри роздували
І всім краям несли революційний стяг.

Дванадцять вас було, безіменних, забутих.
Не славить вас Боян, Тіртеї, ні рідний бард,
А ви ж передня стеж чорноробів розкутих,
Голодних злидарів бунтарний аванґард.

В могилі спиш давно, гуцульський наш герою,
Про тебе лиш казки гуцулка шепче нам,
А дідич став над Прут неситою стопою,
Дав пити нам полин, той що й твоїм батькам.

Ой, Довбушуку наш! Чи чуєш, горда сило,
Що панщину у нас заводять знов пани?
Коли ж ти встанеш знов з високої могили,
Зітреш з лица землі це царство сатани?

Я завжди вірю ще в казки старі дитинні.
Чекаю! Встанеш ти і топір скреше грань.
З тобою не піде дванадцять лиш легінів, –
Піде нас мільйон, Олексо, – тільки встань!